

ע"פ (ירושלים) 42108-05-24 - פלוני ע"י נ' מדינת ישראל ע"י

ע"פ (ירושלים) 42108-05-24 - פלוני ע"י נ' מדינת ישראל ע"י מחוזי ירושלים

ע"פ (ירושלים) 42108-05-24

פלוני ע"י

ב"כ עו"ד מיכל עירוני

נגד

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד ענת ארוסי-כהן, פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[07.11.2024]

כבוד השופטים אלי אברבנאל, חיה זנדברג ופנינה נויבירט

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין שניתנה ביום 9.4.2024 בבית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת שרון לארי בבלי) בת"פ

6495-06-20.

ההליך בבית משפט השלום

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(3), 3(א)(4) ו-3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998. לאחר הרשעתו נגזר דינו במסגרת הסדר לעונש והושת על המערער מאסר של

ארבעה חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 3,000 ₪.

2. לפי תיאור העובדות שבכתב האישום, המערער והמתלוננת עובדים בחברה ***. המערער נהג ויו"ר ועד הנהגים, והמתלוננת מזכירה בשירות הלקוחות של החברה. בין המערער למתלוננת שררה היכרות שטחית. במספר הזדמנויות

במהלך שנת 2019 פנה המערער למתלוננת באמירות ובהצעות בעלות אופי מיני - "את יפה", "מה הייתי עושה לך", "בואי נצא למסעדה", "בואי נצא שעתים-שלוש לצימר, אף אחד לא ידע". בהזדמנות אחת אף אמר לה - "אני חרמן

עליך, את לא יודעת מה את עושה לי, בואי נצא שעתים שלוש ואף אחד לא ידע". המתלוננת אמרה למערער

שההצעות אינן מתאימות ושהיא אישה נשואה, אך הדבר לא מנע מהמערער מלשוב ולאמרן. באחד המקרים אמר המערער למתלוננת "גם אם אני אנשק אותך את לא תעשי כלום". בתגובה לאמירה זו, אמרה לו המתלוננת, "תנסה

ותראה" ודרשה ממנו לצאת ממשרדה ולא להיכנס אליו שוב.

לאחר הרשעת המערער, גובש הסדר לעניין העונש, ובהמשך לכך הוטל על המערער עונש כמפורט לעיל.
טענות הצדדים

3. המערער אינו משלים עם הכרעת הדין. לטענת ב"כ המערער, שגה בית משפט קמא בקביעתו כי גרסת המתלוננת היא גרסה אמינה וסדורה, מבלי שבחן את דבריה, ואת סבירות גרסתה, בהתייחס לראיות ולמצאים חיצוניים שהונחו לפניו, ובהם פרמטרים אובייקטיביים שיש בהם כדי לפגום במהימנות הגרסה.

לדבריו, בית משפט קמא התעלם מהפרטים האישיים שבחייה של המתלוננת, שהוטחו בה בחקירתה, אותם לא יכול היה המערער לדעת, אלמלא היתה בינו לבין המתלוננת מערכת יחסים קרובה מאוד. המתלוננת ניסתה להסתיר קשר קרוב זה, ואף לא חשפה בעדותה, כי רק בשיחה האחרונה עם השניים הודיעה למערער במפורש שאינה מעוניינת בכל קשר עימו.

ב"כ המערער הפנה לגרסה שמסרה המתלוננת במסגרת תלונתה בפני הממונה על הטרדות מיניות במקום עבודתה, שלדבריו היתה "רכה ועדינה" יותר מהגרסה שמסרה המתלוננת בחקירתה במשטרה, באופן שיש בו כדי להעמיד בספק את מהימנות גרסתה במשטרה.

4. ב"כ המערער הפנה עוד לדברים שמסרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט - בדבר התבטאויותיו של המערער כלפיה ואופן השמעתו. הוא טען כי דבריה אינם נשמעים הגיוניים, ואינם תואמים את הדרך בה נוהג המערער להתבטא. ב"כ המערער עמד על הבדלים בין הגרסה שמסרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט לבין התלונה שתועדה אצל הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה, על הבדלים בין גרסה זו לבין גרסה שמסרה המתלוננת בתביעה אזרחית שהגישה נגד החברה לפיתוח *** והמערער, וכן על פערים שהתגלעו בגרסה שמסרה המתלוננת בבית המשפט. הוא טען כי קריאה ברצף של גרסת המתלוננת בחקירתה בבית המשפט מובילה למסקנה כי זו אינה מספרת את האמת ומנסה להתחמק ממתן תשובות ישירות לסוגיות בעייתיות.

ב"כ המערער אף הפנה לתלונה קודמת של המתלוננת לגבי תקיפה מינית שעברה על ידי נהג נוסף, כשנתיים וחצי קודם לפרשה מושא כתב האישום דנן. הוא טען כי כשהוטחו במתלוננת במסגרת חקירתה הנגדית דברים שאמרה בעבר ביחס לתקיפה זו בחקירתה במשטרה ובמסגרת בירור שנעשה בפני הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה, לא היתה המתלוננת יכולה להכחיש כי הגזימה בדבריה גם בפרשה קודמת זו. ב"כ המערער ציין כי בנוסף לתלונה שהגישה המתלוננת נגד המערער והנהג הנוסף, הגישה המתלוננת תלונה נוספת, נגד סמנכ"ל החברה, שהתבררה כבלתי מוצדקת.

5. בנוסף, הפנה ב"כ המערער לקשיים העולים מעדויותיהם של העדים הגב' יעל פריש ומר ינון כהן. הוא טען כי השניים היו מונעים מרצון להפילו ומשנאה אישית שלהם כלפיו. בכלל זה עמד ב"כ המערער על בחירתם של שני עדים אלה לא לעשות דבר ביחס לתלונות קודמות שהעלתה המתלוננת להטרדה מינית מצד פוגעים אחרים, וכן טען להתנהלות בלתי שוויונית של פריש ביחס למערער אל מול פוגעים אחרים, לכך שכעולה מעדותו של כהן המתלוננת שיקרה לו בהזדמנויות שונות, ולכך שהעד אישר כי עדי התביעה כולם דיברו ביניהם, הן לפני מתן העדות והן אחרי, על העדויות בבית המשפט. ב"כ המערער הפנה גם לכך שפריש וכהן לא ידעו על כך שהמתלוננת עברה אונס שנתיים וחצי לפני האירועים מושא כתב האישום, ובכך נסתרת העדות שמסרה המתלוננת בעניין בחקירתה הנגדית.

6. ב"כ המערער קבל על בחירתה של המשיבה שלא לזמן לעדות אף אחד מעובדי החברה, ובפרט את מנכ"ל החברה ואת הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה - רון. ב"כ המערער התקומם נוכח הצהרת התובעת בבית המשפט כי זו החליטה שלא לחקור את רון, שכן היא לא מאמינה למילה שיוצאת לו מהפה. הוא טען כי מדובר במחדל חקירתי חמור שפגע בזכויותיו, ובחקירה מגמתית ובלתי הוגנת, כאשר עדים שהיו יכולים לחזק את גרסת המערער לא נחקרו בכוונה.

על רקע אי חקירתו של רון, טען ב"כ המערער, כי בית משפט קמא לא היה יכול להתייחס לדברים שנכתבו לכאורה מפי המערער והמתלוננת בבירור שערך רון, כראיה המחזקת את גרסת המתלוננת. עוד טען, כי בית משפט קמא התעלם מקביעה עובדתית של רון בזמן אמת, כי המתלוננת לא הראתה שאינה מעוניינת בהצעות המערער.

7. ב"כ המערער העלה טענות מרובות בעניין תמליל הקלטה של שיחה בין המתלוננת למערער (ת/6). הוא טען כי חרף תלונותיה הרבות על הצעות מגונות והתבטאויות גסות מצד המערער, המתלוננת הטיחה במערער בשיחה זו רק את סיפור "הנשיקה" (המקרה האחרון שתואר בכתב האישום). לדבריו, יש בכך כדי ללמד שהמערער לא אמר למתלוננת את הדברים שהיא טוענת שהוא אמר. עוד טען, כי כעולה מהתמליל המערער התנצל באופן כן בפני המתלוננת, אף שלא באמת הבין כיצד פגע במתלוננת, וכן המתלוננת לא השיבה למאמציו של המערער בשיחה זו להסביר למתלוננת שלא התכוון לפגוע בה - אחרת היה נזהר יותר. בנוסף טען ב"כ המערער כנגד טון הדיבור וצורת הדיבור של המתלוננת באותה שיחה, המלמדים על כך שאין היא חלשה ומסכנה, כי אם תקיפה, ואף מטיחה במערער דברים שלא התרחשו.

ב"כ המערער טען עוד כי התמליל מפריך שקרים של המתלוננת בחקירתה הנגדית (למשל, בנוגע לכך שאכן היתה בין המתלוננת לבין המערער מערכת יחסים קרובה), וכן כי ברור מהתמליל כי בכל פעם שתשובות המערער עלולות לחשוף שקר נוסף של המתלוננת, היא ממהרת לעצור את המערער. בנוסף טען ב"כ המערער כי מהתמליל עולה, כי המערער לא שמע מהמתלוננת בעבר שום תלונה כי פגע בה.

8. על רקע האמור, טען ב"כ המערער כי דווקא הגרסה שמסר המערער סבירה, הגיונית ואמינה יותר מהגרסה שמסרה המתלוננת. הוא טען כי על הדוכן דיבר המערער אמת, וכן טען, כי קביעת בית משפט קמא, כי המערער מסר לשלושה גורמים שונים גרסה שונה מהגרסה שמסר בבית המשפט - שגויה ואינה מתיישבת עם הדברים שמסר המערער בפועל. הוא עמד על המצב הנפשי בו היה המערער נתון בעת שמסר הודעתו במשטרה, בעטיו של מצב משפחתי מורכב שתואר.
9. במעמד הדיון הוסיף ב"כ המערער ואמר, כי היה למערער חשוב ללכת עם האמת שלו לבית המשפט. הוא תיאר את הקושי להציג לבית משפט קמא את התמונה המלאה, נוכח חלוף הזמן, והאתגרים שהיו כרוכים בהצגת ראיות נוספות, אחר שהיחידה החוקרת לא ביצעה פעולות חקירה בסיסיות. ב"כ המערער קבל על כך שבית משפט קמא לא התמודד עם ממצאים אובייקטיביים שהונחו לפניו, לרבות עם טענות ההגנה כפי שנטענו בסיכומים. לדבריו, ראוי היה לבחון את הדברים שאמרה המתלוננת ברגע הגשת התלונה ובפני הממונה על הטרדות מיניות בתחום העבודה, ועל הפער בין גרסאותיה אלה לבין הגרסה המופיעה בכתב האישום והגרסה שמסרה המתלוננת בחקירתה בבית המשפט.
10. ב"כ המשיבה, מנגד, עמדה על כך שהודעת הערעור פורסת מחדש את סיכומי ההגנה שהוגשו לבית משפט קמא, מתוך ציפייה כי ערכאת הערעור תיתן הכרעת דין חדשה. היא דחתה את טענות ב"כ המערער בדבר האופן בו היתה אמורה המתלוננת להגיב על מנת שהמערער יבין כי היא מוטרדת, וטענה כי הדברים שאמרה המתלוננת למערער בזמן אמת היו אמורים להספיק. לדבריה, החוט המקשר בין כל התבטאויותיה של המתלוננת הוא כי התשובה לפניו של המערער היא - לא, כאשר גם שתיקה והלם יכולים להיחשב כסירוב.
- ב"כ המשיבה הפנתה לתמליל השיחה המוקלטת, ובפרט לדברי המערער במענה לזעזוע שביטאה המתלוננת מתגובת המערער לדברים שהיא הטיחה בו. היא הלינה על ניסיונו של ב"כ המערער להתעלם מלקיחת האחריות וראשית ההודיה שבדברי המערער ולתלות את דבריו במצב הנסער בו היה המערער. ב"כ המשיבה הפנתה עוד לחקירת המערער במשטרה, ולאגרים העולים ממנה - כפירות המערער באמירות שיוחסו לו, סתירות בעדותו ובחירתו לסייג את עצמו בהקשרים המתאימים לו.
- ב"כ המשיבה ציינה כי קביעות בית המשפט קמא ניתנו על בסיס התרשמות מהעדים, מהאופן בו דברים נאמרו, מההקשר של אמירתם. היא סברה כי אין מקום להתערבות בקביעות אלה, וכי יש לדחות את מכלול הטענות העובדתיות והמשפטיות המועלות על ידי ב"כ המערער.
- דיון והכרעה
11. לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים, לא מצאנו כי קמה עילת התערבות בהכרעת הדין.

ערעור זה נסוב, רובו ככולו, על ממצאי עובדה ומהימנות של בית משפט קמא. ככלל, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, אשר היא שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו לפנייה ומהשתלבותן במארג הראייתי הכולל (ע"פ 7451/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (29.9.2024)).

12. כתב האישום ייחס למערער התבטאויות שונות ורמיזות מיניות שנאמרו במספר הזדמנויות. במקרה האחרון אמר המערער למתלוננת: "גם אם אני אנשק אותך את לא תעשי כלום", כאשר בתגובה לכך אמרה המתלוננת למערער "תנסה ותראה" ודרשה ממנו לצאת ממשרדה ולא להיכנס אליו שוב. המערער אינו חולק על כך שאמר למתלוננת את הדברים שיוחסו לו במקרה האחרון, וכן אינו חולק על תגובתה של המתלוננת לדברים אלה.

בית משפט קמא קבע, כי דבריו אלה של המערער למתלוננת, שכאמור, אינם שנויים במחלוקת, עולים כשלעצמם כדי הטרדה מינית פוגעת בהתאם להוראת סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998, בהיותם "התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו", בקבעו (פסקה 34 להכרעת הדין): "נראה שכל אדם סביר שהיה עומד בחדר ומקשיב לחילופי הדברים בין הנאשם למתלוננת, היה רואה במילים אלה מטרידות, פוגעות, משפילות ומקטינות. זאת, גם כעומדות בפני עצמן ומנותקות מהקשרן, וגם כחלק מההקשר של השיחה על הפגיעה המינית הקודמת שחוותה המתלוננת. אמירה כזו מאיינת למעשה את יכולת הבחירה והפעולה של המתלוננת לא רק בשלב הנשיקה עצמה, אלא גם לאחריה. יש בכך משום הקטנה של המתלוננת, וראייתה כאובייקט אשר ניתן לעשות בו כל שחפצים - בלי שתגיע דרישה להתמודד עם השלכות המעשים לאחר מכן. כמובן, שאמירה זו לאחר שיחה בה שיתפה המתלוננת על מעשים שנעשו בה ללא הסכמתה מחריפה את הפגיעה." בנסיבותיו של העניין שלפנינו, אין בהקשר בו נאמרו הדברים, או ברמת הקירבה הנטענת ע"י המערער בינו למתלוננת, כדי להכשיר את התבטאותו זו של המערער כלפי המתלוננת. על כן איננו מוצאים להתערב בהרשעתו של המערער בהתאם להוראת סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

13. בנוגע לאמירות האחרות שיוחסו למערער בכתב האישום, ושהיו שנויות במחלוקת, קבע בית משפט קמא כי המערער אכן הפנה אמירות כלפי המתלוננת, המהוות "הצעות חוזרות בעלות אופי מיני" וכן "התייחסויות חוזרות המופנות לאדם המתמקדות במיניותו". בית משפט קמא קבע עוד, כי המתלוננת הראתה למערער כי אינה מעוניינת הצעות ובהתייחסויות אלה, ועל כן יש לראות באמירות אלה משום הטרדה מינית בהתאם להוראות סעיפים 3(א)(3) ו-3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית. איננו רואים מקום להתערבות בקביעות אלה.

14. כעולה מהכרעת הדין, בית משפט קמא בחן את גרסת המתלוננת, ונתן בה אמון מלא, כדלקמן (פסקה 21 להכרעת הדין):
- "גרסת המתלוננת בפניי הייתה מהימנה, סדורה ועקבית. היה ניכר שהדיבור על האירועים קשה לה, אך היא עשתה מאמץ להביא את הדברים כפי שאירעו. המתלוננת לא הפריזה בדברים שסיפרה על הנאשם, וגם בכך יש חיזוק לאמינותה. היא תיארה שפגיעות הנאשם היו ע"י דיבורים בלבד, ולא הרחיבה וטענה שהיו גם נסיונות למגע. בנוסף, אמרה שלאחר שביקשה ממנו לצאת מהמשרד (אחרי האמירה האחרונה שלו), הוא יצא ולא דיבר איתה עוד, עד שהגיע להתנצל. גם בכך יש משום היצמדות לאירועים וחוסר נסיון להעצימם."
15. לא התרשמנו מחוסר היגיון קיצוני, או מניסיון ניכר להתחמק מסוגיות בעייתיות בגרסת המתלוננת. אף לא מצאנו פערים משמעותיים בין הגרסה שמסרה המתלוננת בבית המשפט לבין תיעוד תלונתה בידי הממונה על הטרדות מיניות במקום עבודתה. יש לציין, כי תיאור התלונה לא צוטט ישירות מפיה של המתלוננת, כי אם נכתב על ידי הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה. אך מכל מקום תיאור תמציתי זה עולה, בקווים כלליים, בקנה אחד, עם התיאורים שמסרה המתלוננת בחקירתה.
- מסקנה זו מוצאת את ביטויה בקביעת בית משפט קמא בדבר המאמץ של המתלוננת להביא את הדברים כפי שאירעו, שהתבטא, בין היתר, באי הפרזה בדבריה, ובדיוק כי פגיעות המערער היו על ידי דיבורים בלבד, ללא ניסיונות למגע. באשר לגרסה שמסרה המתלוננת בתביעתה האזרחית, ב"כ המערער טען כי במסגרת התביעה האזרחית מסרה המתלוננת פרטים נוספים על הקשר עם המערער שלא מסרה בחקירתה. אך ב"כ המערער לא פירט את אותם פרטים הנוספים הנוטענים, זולת על דרך הפנייה בלתי ממוקדת לתיאור שמסרה המתלוננת בתביעתה האזרחית את המקרה האחרון, שממילא אינו שנוי במחלוקת. ב"כ המערער אף לא עימת את המתלוננת עם הפרטים הנוספים הנוטענים במסגרת חקירתה הנגדית. על כן לא מצאנו לייחס לטענות אלה משקל ממשי.
16. בית משפט קמא דחה את גרסת המערער, אותה תיאר כ"מגמתית ומנוגדת לקו שהציג בנוגע לאירועים בהזדמנויות אחרות בהן דיבר עליהם", אחר שהמערער "פעם אחר פעם, בפני אנשים שונים, הציג גרסה התומכת בגרסת המתלוננת (פסקאות 22 - 23 להכרעת הדין).
- בית משפט קמא הפנה לשיחה המוקלטת עם המתלוננת, בה הודה המערער בחלק מהאמירות, לא הכחיש ולא זכר אמירות אחרות, אך התנצל באופן גורף על כל האמירות שיוחסו לו על ידי המתלוננת. כמו כן הפנה בית משפט קמא להודעת המערער במשטרה, בה הודה המערער בחלק מההתבטאויות שיוחסו לו, ולא הכחיש או לא זכר התבטאויות אחרות שיוחסו לו, וכן לדו"ח סיכום הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה, לפיו המערער לא הכחיש את הדברים שיוחסו לו.

17. בית משפט קמא לא השתכנע מהסברי המערער בדבר הנסיבות שהובילו להתנצלותו ולהודאה במעשים, שלדבריו לא עשה, בקבעו (פסקה 23 להכרעת הדין): "לטענת הנאשם, הקשיים המשפחתיים ליוו את כל האירועים והביאו לכך שהתנצל והודה בדברים שלא עשה. קשה להבין כיצד הושפע הנאשם מקורותיו כך שפעם אחר פעם, בפני אנשים שונים, הציג גרסה התומכת בגרסת המתלוננת".

לאור האמור דחה בית המשפט את הגרסה שמסר הנאשם בחקירתו בבית משפט, בה הכחיש את האמירות שיוחסו לו, כדלקמן (פסקה 26 להכרעת הדין):

"קשה לקבל את גרסת הנאשם בבית המשפט, לאחר שבשלושה מקומות שונים ובפני שלושה גורמים שונים מסר גרסה שונה בתכלית. מתווספת לכך ההתנהגות שלו לאחר האירועים, ובייחוד לאחר שהבין שהמתלוננת דיווחה עליו לרון: השיחות שיזם עם המתלוננת והנסיבות שלו לוודא שהיא סלחה לו ושהעניין מאחוריהם. יוזכר, שהנאשם לא הסתפק בשתי שיחות טלפון, אלא אף יצא וחיכה למתלוננת ליד הרכב שלה כדי לדבר איתה. יתרה מכך, הנאשם פנה לרון - בטרם רון יצר איתו קשר - כדי להבין איפה הוא עומד בנוגע לתלונה ולדבריו למתלוננת. כך לא מתנהג אדם שלא עשה כלום ושאינו ממה לחשוש. תיאוריו בבית המשפט מנוגדים לשכל הישר ולא מתמודדים בצורה משמעותית עם מעשיו לכל אורך הדרך - עם העימותים עם ח', עם רון ובמשטרה, ועם נסיונותיו להתנצל".

איננו מתרשמים כי יש מקום להתערבות בקביעות אלה, בפרט על רקע ההתבטאויות הברורות של המערער בהודעתו במשטרה ובשיחת הטלפון המוקלטת.

18. אין בידינו לקבל את טענת המערער כי בשיחת הטלפון המוקלטת בחרה המתלוננת להטיח במערער רק את סיפור "הנשיקה" (ראו, למשל, בעמ' 2 לתמליל, שורות 40, 42 - 43, עמ' 3 לתמליל, שורות 45 - 46, עמ' 4 לתמליל, שורה 83). בית משפט קמא אף נדרש לדברים בהכרעת דינו בקבעו (פסקה 23 להכרעת הדין):

"בשיחה המוקלטת עם ח', בה לעתים הודה באמירותיו, לעתים לא הכחיש, ולעתים אמר שאינו זוכר את האמרות - אך תמיד התנצל עליהן. יצוין שבשיחה זו התאמץ הנאשם לקבל את סליחתה של המתלוננת, חזר על התנצלותו פעמים רבות, ביקש שוב ושוב שתשים את העניין מאחוריה. לרגעים נראה שהוא ממש מפעיל לחץ על המתלוננת כדי שתסלח לו (למשל, דבריו "את אוהבת לתת לבן אדם לסבול?" (ת/6, ש' 774))."

מעבר לכך, איננו מקבלים את טענת המערער כי "אובייקטיבית" עולה מתמליל השיחה המוקלטת כי המערער לא היה מודע לכך שהשיח לו עם המתלוננת אינו רצוי או פוגע בה, ומאמצים את התרשמות בית משפט קמא מהשיחה המוקלטת, בדבר הודאה בחלק מהאמירות שייחסה לו המתלוננת וניסיונות לוודא שהיא שלחה לו על כך, לרגעים אף תוך הפעלת לחץ על המתלוננת שתסלח לו.

19. באשר להתנגדותה של המתלוננת לאמירותיו של המערער, בית משפט קמא קבע, כי המתלוננת לא הסכינה לאמירות שנאמרו כלפיה, וכי בתגובתיה לרמיזות ולהצעות המיניות מצידו של המערער ביטאה את רצונה כי אמירות כאלה לא תיאמרנה, כדלקמן (פסקה 30 להכרעת הדין):

"גם באשר לסוגיית ההתנגדות, מצאתי לתת אמון בדברי המתלוננת. המתלוננת חזרה על כך שאמרה לנאשם שהדבר אינו מתאים בשל הסטטוס האישי שלהם, וכך נכתב גם בסיכום של רון את המקרה. הנאשם אישר זאת גם בחקירתו במשטרה, בנוגע לפניות בהן הודה. כמובן שאמירות כאלה מהוות התנגדות להמשך הרמיזות וההצעות המיניות. הסיבה לחוסר רצונה של המתלוננת לשמוע את האמירות האלה אינה רלוונטית, ואינה משנה את העובדה שהיא אינה מעוניינת בכך. בכך טעה רון בקביעתו שהדבר היה בהסכמה וברצון של שני הצדדים. בכך טעה גם ב"כ הנאשם בסיכומיו, עת כתב שהמתלוננת לא התנגדה מפורשות לאמירות, אלא רק אמרה "לא לעניין, מה פתאום". השומע תגובה "לא לעניין, מה פתאום" בנוגע להצעה מינית כזו או אחרת, צריך להבין שהצד השני אינו מעוניין לשמוע את האמירות ואינו מקבל אותן. משכך, גם התנאי השני הנקוב בחלופות 3 ו-4 מתקיים."

אף אנו בדעה כי יש לראות באמירות "לא לעניין, מה פתאום" משום התנגדות לרמיזות ולהצעות מצידו של המערער. אנו מאמצים את קביעת בית המשפט קמא, כי הדבר לא נעשה בהסכמה וברצון של שני הצדדים, ורואים בכך משום קביעה בדבר טיב מערכת היחסים שבין המתלוננת למערער - קביעה בה איננו מוצאים להתערב.

20. בית משפט קמא התרשם עוד ממנהיגותם של העדים הנוספים - הגב' יעל פריש ומר ינון כהן, תוך שימת דגש על עדותו של כהן בדבר סערת הרגשות בה היתה המתלוננת נתונה בעקבות האירועים. הוא קבע כי ניתן לראות מכך שהדברים שנאמרו למתלוננת על ידי המערער, כדלקמן (פסקה 28 להכרעת הדין):

"גם מעדי התביעה הנוספים התרשמתי כמהימנים, ומכל אחד מהם ניתן ללמוד על מצבה הנפשי הקשה של ח' בעת האירועים. כך, ינון העיד על כך שהמתלוננת הייתה נסערת וביקשה שיתן לה שהות לגשת לרון בקצב שלה; ינון העיד על מצבה הנפשי של ח' לאחר שפנתה בפעם הראשונה לרון, ונאמר לה לחזור אליו רק אם יהיה מקרה נוסף. הוא סיפר כיצד נכנסה אליו בדמעות, וכיצד החליטו שניהם לפנות ליעל ולערב אותה בעניין; שניהם העידו על מצבה הנפשי לאחר שקיבלה את ההחלטה הסופית מרון ועל נסיונותיה של יעל לשנות את ההחלטה. מכל אלה ניתן לראות שהדברים שנאמרו למתלוננת על ידי הנאשם השפיעו עליה באופן משמעותי, גם לאחר זמן, ושהיא עשתה נסיונות רבים לטפל בעניין ולהביא את הנאשם לתת את הדין על מעשיו."

21. מהכרעת הדין נפקדת, אמנם, התייחסות למערכת היחסים הרעועה בין פריש לבין המערער, למעורבות המערער בפיטוריה של פריש, לכך שהתלונה נגד המערער הוגשה סמוך למועד הפיטורים, להתנהלות בלתי שוויונית מצידה של פריש, וכן לפיטוריו של כהן מהחברה, לדבריו בעקבות הפרשה הנוכחית ולאור מעמדו החזק של המערער בחברה. אך בהינתן המארג הראייתי עליו נסמך בית משפט קמא בהכרעת דינו, הרי שאף ללא ההפנייה לעדותו של כהן אודות מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת לאחר התרחשות האירועים, אנו מתרשמים כי הוצג ביסוס מספק להרשעת הנאשם, ועל כן אין בכך כדי להכשיל את הקביעות שבבסיס הכרעת הדין.
22. במאמר מוסגר נציין, כי לא מצאנו בסיס לטענת המערער כי כהן בחר שלא לעשות דבר ביחס לתלונות קודמות שהעלתה המתלוננת להטרדה מינית מצד פוגעים אחרים. כעולה מעדותו של כהן, המתלוננת לא הגישה תלונות ביחס לנהגים אחרים קודם להגשת התלונה לממונה על הטרדות מיניות בעניינו של המערער, ומשנודע לכהן על הפגיעות הנטענות מצד נהגים אחרים הפציר זה במתלוננת כי תגיש תלונה (ראו למשל, בעמ' 36 לפרוטוקול, שורות 23 - 24, עמ' 37, שורות 26 - 28). כהן אף הבהיר, כי לא היה מודע לכך שהוגשה לבסוף תלונה גם על נהג אחר (עמ' 38, שורה 14).
- לא מצאנו עוגן בדבריו של כהן בעדותו בבית משפט לטענת המערער כי עדי התביעה דיברו לפני מתן עדויותיהם ולאחריהן - על העדויות בבית המשפט. כמו כן לא מצאנו ביסוס ראיתי לטענה כי כהן היה מונע משנאה כלפי המערער בעת שליווה את המתלוננת בהגשת תלונה לממונה על הטרדות מיניות בעבודה בעניינו של המערער. כל שטען כהן בחקירתו בהקשר זה הוא כי בדיעבד, לאחר הגשת התלונה, היה המערער מעורב בפיטוריו, בשל מעמדו החזק בחברה (עמ' 40, שורות 11 - 14).
23. ב"כ המערער הרחיב בנימוקי הערעור על טענותיה של המתלוננת על תקיפה מינית שעברה מצד נהג אחר, בגין אירוע שהתרחש כשנתיים וחצי קודם לפרשה מושא כתב אישום זה. הוא טען, בין היתר, לפער בין הגרסה המתונה שמסרה המתלוננת בחקירתה בבית משפט בהליך דן ביחס לאותו אירוע (עת טענה כי הותקפה מינית בידי הנהג האחר), וכן בין הגרסה שמסרה המתלוננת לממונה על הטרדות מינית במקום העבודה (נ/2), והדברים שאמרה בהודעתה במסגרת התיק שנפתח נגד המערער, לפיהם עברה אונס על ידי אחד הנהגים. ב"כ המערער טען כי מעדותה בעניין עלה כי זו הגזימה בטענותיה נגד הנהג האחר. עוד טען ב"כ המערער, כי כאשר המתלוננת הגיעה להתלונן אצל הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה היא לא התלוננה על המערער, כי אם על הנהג האחר בלבד. מעבר לכך, טען ב"כ המערער לסתירות בין הגרסה שמסרה המתלוננת בחקירתה בבית משפט, לפיה דיווחה לכהן ולפריש על התקיפה המינית שעברה מצד הנהג האחר לבין עדויותיהם של כהן ופריש, כי לא היו מודעים לאירוע זה.
24. בית משפט קמא אכן לא נדרש בהכרעת הדין לטענותיו של אלה של ב"כ המערער.

נציין, עם זאת, כי בעניין הנהג האחר לא הוגשה תלונה במשטרה מצד המתלוננת, כי אם תלונה לממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה בלבד (פסקה 5 להכרעת הדין). המתלוננת לא נחקרה במשטרה בפרשה זו.

סוגיית הפרשה עם הנהג האחר הוזכרה על ידי המתלוננת באופן אגבי במסגרת הודעתה במשטרה, רק בהקשר לטענה כי המערער היה מודע לכך שעברה אונס בידי נהג אחר, כדלקמן: "אלדד ידע על אירוע אחר שיש לי מלפני שנתיים וחצי שבו עברתי אונס על ידי אחד הנהגים" (שורות 5 - 6 להודעה, וראו בעמ' 17 לפרוטוקול, שורות 28 - 29). לא נמסרה גרסה מפורטת על ידי המתלוננת בעניין זה במסגרת תלונתה במשטרה, וממילא איננו מתרשמים מקיומם של פערים משמעותיים בין דבריה אלה של המתלוננת במשטרה לבין האופן התמציתי בו תיארה המתלוננת את הפרשה בחקירתה הנגדית - כתקיפה מינית.

לפיכך, ועל רקע ממצאי העובדה והמהימנות של בית משפט קמא בהם לא מצאנו להתערב, כמבואר לעיל, איננו מתרשמים כי די בפערים הנטענים בין גרסאותיה של המתלוננת ביחס לאירוע עם הנהג האחר כדי להכשיל את הקביעות בדבר מהימנותה של המתלוננת.

25. למעלה מן הצורך נבהיר, כי לא מצאנו עוגן לטענה כי כהן ופריש לא היה מודעים לטענותיה של המתלוננת כנגד הנהג האחר בזמן אמת. ההיפך הוא הנכון, פריש העידה, כי נודע לה על אותו אירוע, וכי ניסתה לטפל בו בזמן אמת, אך המתלוננת סירבה להגיש תלונה (עמ' 31, שורות 15 - 17). גם כהן העיד בחקירתו, כי היה מודע להטרדה מצידו של הנהג האחר, וכי הפציר במתלוננת להתלונן בעניין בזמן שזה קרה (עמ' 37, שורות 24, 26 - 28).

מאחר שבפועל נבדקה תלונת המתלוננת נגד המערער אצל הממונה על הטרדות מיניות במקום העבודה, אף לא מצאנו כי יש חשיבות ממשית לכך שהתלונה שצורפה (נ/2) כללה רק את טענותיה של המתלוננת כלפי הנהג האחר ולא כלפי המערער.

26. באשר לטענותיו של ב"כ המערער בדבר החלטת המשיבה שלא לזמן כעדים מטעמה את מנכ"ל החברה ואת הממונה על הטרדות מיניות בחברה, אחר שהמשיבה עמדה בנטל הבאת הראיות להוכחת אשמת המערער, אין למערער אלא להלין על עצמו, על שבחר שלא לזמן עדים אלה מטעם ההגנה (ע"פ 4603/17 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 68 (16.7.2019)).

בהינתן כי עסקינן בדו"ח סיכום מטעם הממונה על הטרדות מיניות בחברה שהוגש בהסכמה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 20), אין בידינו לקבל את טענת ב"כ המערער כי משלא נחקר הממונה על הטרדות מיניות בחברה, לא ניתן לראות בדברים שנכתבו לכאורה מפי המערער והמתלוננת בבירור שערך הממונה על הטרדות מיניות בחברה משום ראייה המחזקת את גרסת המתלוננת.

סוף דבר

27. על יסוד האמור אנו דוחים את הערעור.

לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, יתייצב המערער לפני הממונה על עבודות שירות ביום 22.12.2024 בשעה 09:00.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות שירות בשירות בתי הסוהר. ניתן היום, ו' חשוון תשפ"ה, 07 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.